

Georg 539

Georgs-B.

Appellatio. f.

Martini Luther ad
Concilium.

T

tia Papae
frascripto
Reuerend⁹
rae Theo
palis, ac p
quolibet
in manib
& intent
uocas, &
cotentis &
tem in sp
onibus, fa
stans alia
tinetur, h

O

q inferior
nus super
liu in spu
esse incau
sis hmoi,
ages, qd a
fensio qu
per princ
Ordinis Ere
Mgi indi
paliter &
auterica p
& appellat
& solenni
ecclesiam

Appellatio. F. Martini Luther ad Concilium.

IN noie dñi Amé. Anno a natiuitate eiusdē Milleſimo quingēteſimo decimo octauo, indiſtōe ſexta, die uero ſolis, uigeſimo octaua mēſis Nouēbris, Pōtificat⁹ Sctiſſimi in Ch̄ro p̄ris, & dñi nri, dñi Leonis diuina puidētia Papæ decimi, anno ſexto in mea notarii publici, teſtiūq; inſcriptorū ad hoc ſpēaliter uocatorū & rogatorū p̄ntia, Cōſtitut⁹ Reuerēd⁹ P. dñs Martin⁹ Luther Auguſtinian⁹ Vuittenbergēn. Sacra Theologiæ Mḡr, ac ibidē lector ordinari⁹ theologiæ, principalis, ac p̄cipaliter p̄ ſeiſo, citra tñ quorūcūq; p̄curatorū ſuorū quolibet haſten⁹ per eū p̄ſtitutorū reuocationē, hñs & tenēs ſuis in manib⁹, quandā puocatōis & appellatōis papyri ſchedulā, aīo & intentōe puocādi & appellādi, ap̄loſq; petēdi, dicēs, narrās, puocās, & appellās, certis & legitimis de cauſis, in eadē ſchedula cōtētis & cōprehētis, ad Cōciliū p̄xime & imēdiate futurū, ſaltem in ſpirituſanctō legitime congregatū, aliis uero cōgregatiōibus, factionib⁹, & cōcionibus priuatis, penitus ſecluſis, proteſtans aliaq; faciēs, p̄tū in diſta appellationis ſchedula plenius cōtinetur, habetur, & deſcribitur. Cuius tenor ſequitur, & eſt talis.

QUoniam Appellatōis remediū in ſubſidiū & releuamē oppreſſorū, a iuriū cōditorib⁹ ſit adinuētū, & nō ſolū ab illatis, uerūetiā ab inferēdis, & inferri cōminatis grauaminib⁹ & iniuriis, iura appellare permittāt. Adeo q̄ inferior de nō appellādo ad ſuperiorē ſtatuerē nō poſſit, & manus ſuperiorū claudere. Sed cū ſatis ſit in p̄ſſo, ſacroſctm̄ Cōciliū in ſp̄ſctō legitime p̄gregatū, ſanctā eccleſiā catholicā rep̄tans, eſſe incauſis fidē p̄cernētib⁹ ſupra Papā, euenit, q̄ nec Papa in cauſis hmōi, ne ab eo ad Cōciliū appelletur, ſtatuerē poſſit, tanq̄ id agēs, qđ ad officiū ſuū nō ſp̄ctet ullo mō. Sitq; appellatio ip̄a de ſenſio quædā, q̄ iure diuīo, naturali, & hūano cuiq; cōpetit, neq; per principem auferri poſſit. Iccirco ego Frater Martin⁹ Luther Ord̄is Eremitarū ſcti Auguſtini Vuittenbergēn. ſacra Theologiæ Mḡr indign⁹, eiusdēq; ibidē Lector ordinari⁹, principalis principaliter & p̄ meiſo, corā uobis Notario publico, tanq̄ publica & autētica perſona, ac teſtib⁹ hic p̄ntibus, aīo & intentōe puocādi & appellādi, ap̄loſq; petēdi & accipiēdi, Præmiſſa tñ expreſſa hac & ſolenni preſtatōe, Qđ cōtra unā ſanctā & Catholicā & Ap̄licā eccleſiam, quā totius orbis eſſe magiſtrā, & obrinere principatū

nō ambigo, sanctæq; sedis Aplice autoritatē, ac sanctissimi dñi nři
Papæ bene psulti ptatem, nihil dicere intendo. Si quid autē ex lu
brico forsan linguæ, seu aduersariorū potius irritamēto, minus
recte, & nō ea qua debeat reuerētia dictū fuerit, paratissim⁹ sum⁹
illud emēdare. sed qm̄ is q̄ uicem dei in terris gerit, quē Papā dici
mus, cū sit hō filis nobis, ex hoibus assumptus, & ipse (ut Apłus
dicit) circūdatus infirmitate, potēs errare, peccare, mētiri, uan⁹ fi
eri, nec sit exceptus ab illa Prophetæ gnāsi sentētia, Oīs hō men
dax. Nec sctūs Petrus, primus & sctissimus oīm Pōtificū, ab hac
infirmitate liber fuit, quin noxia simulatōe p̄tra ueritatē Euange
lii incederet, Ita ut rigida qdē, sed sctissima rephēsiōe Apli Pauli
opus habuerit corrigi, ut ad Galathas scđo scribit. Quo nobilif
simo exēplo per sp̄sctū in ecclesia mōstrato, & in liis sacratissi
mis relicto, fideles Christi erudimur, & certi sumus, Qz si quis
summus Pōtifex eadē Petri, uel simili infirmitate lapsus, qđ p̄ce
perit, uel decreuerit, qđ cōtra diuina militet mādata, nō solum
obediendū ei nō esse, ueruetiā cū Apło Paulo in faciem ei resisti
posse, imo debere, ac uelut per inferiora mēbra infirmitati capi
tis, pia toti⁹ corporis sollicitudinē succurri, Et in huius exēpli p̄tē
ac perpetuā memoriā, nō sine singulari dei psilio factū esse, non
obscure intelligit, ut nō solū S. Petrus, sed etiā salutaris eius rephē
sor Paul⁹ sanctæ Romanæ ecclesiæ iuxta & fil patrocinent, &
& p̄sent, ne scilicet solū liis, sed sensibili quoq; monimēto huius
sūme necessarii ac saluberrimi exēpli, assidue moneremur, tam
ipsa capita, q̄ nos mēbra. Qđ si q̄ potētū ni armat⁹, tm̄ p̄ualue
rit, ut resisti ei nō possit, unū certe illud p̄dictū appellatōis reme
diū, reliquū est, quo opp̄ssi releuent. Ad qđ & ego Frater Marti
nus Luther p̄dictus, mō & aīo p̄dictis pfugiēs, dico & ppono. Q,
cū diebus superiorib⁹ indulgētiæ a qbusdā Cōmissariis (ut asserē
bāt) Aplicis indiscretissime predicarent, in regiōe nři Saxoniæ,
adeo, ut ad exugēdas ppli pecunias inciperēt, absurda, haretica,
blasphema qđā p̄dicare in seductionē aiæ fidelīū, & summū lu
dibriū ecclesiasticæ ptatis, p̄sertim de ptate Papæ in purgatoriū,
ut continet eorū libellus, qui summaria institutio uocat, cum tm̄
certū sit ex. c. Abusionibus, Papā nō habere prorsum ullā ptatem
in purgatoriū. Deinde, una totius ecclesiæ sentētia, oīm q; docto
rū psensu, Indulgētiæ sint nihil, nisi remissioēs satisfactōis p̄eni
tentialis a suo iudice impositæ, ut est clarus textus. c. Qđ aut. Sa

tiffatio aut poenitentialis ab ecclesiastico iudice imposita, aliud
nō sit q̄ opera ieiunii, orōnis, elemosynæ &c. Ideoq̄ clauibus ec-
clesiæ remitti nō possit, qđ eisdē nō fuerit impositū. Itē qđ certū
est ex distinctōe trigesima quinta. c. Qualis. qđ in purgatorio nō
solū pœna, sed & culpa remittit̄. Culpā aut ecclesia remittere nō
pōt, sicut nec grām p̄ferre. Istis authoritatibus nixus, cū disputā-
di more fuissē reluctat̄ impuris & insulis illoꝝ dogmatibus,
cœperūt illi lucri studio furētes, Primū, publicis declamatōibus
ad populū declarare me hæreticū, temeritate impudētissima. De-
inde, apud sc̄tissimū dñm nrm Leonē decimū, per quendā dñm
Mariū de Perusijs pcuratorē fiscalē accusare, tanq̄ de hæresi suspe-
ctū. Et per eundē dñm tandē impetrātes cōmissionē citadi mei,
in personas Reuerēdissimoz dñoz & patrū Hieronymi de Ge-
nutiis Ep̄i Asculani causaz Camera auditoris, & Syluestri Prier-
is, pallatii mgr̄i, per eosdē me citari curauerūt ad urbē, ad perso-
naliter cōparendū. Cūq̄ ego nec Vuittenbergæ tutus ab insidijs,
tñ iter perficere nō possem, nec Romæ tuto p̄sistere, & pauper-
lus & imbecillis corpore. Deinde iudices p̄fati mihi multis causis
fuisent suspecti, p̄sertim qđ Reuerēdus p̄ Syluester aduersari⁹ mi-
hi fuerit, & dialogū p̄tra me iam adiderit, & in sacris lijs minus
eruditus, qđ ista causa ferre possit. Dñs aut Hieronymus in iuribus
quoq̄ plusq̄ Theologia doct⁹, merito timebat Syluestrinā theo-
logiæ p̄cessur⁹, & extra modū suæ p̄fessōis hāc rem h̄re. Sollicita-
ui per illustrissimū Prīcipē, dñm Fridericū, Ducē Saxoniz, sacri
Romani Imperii Archimarschalcū, Lātgrauū Thuringiz, Mar-
chionē Mysnia, ut causa ad partes cōmitteret̄ non suspectis, sed
honestis & bonis uiris, tūc illi crassa qđā & insulsa astutia instruc-
ti, apud sc̄tissimū dñm Leonē &c. egerūt, ut causa in seip̄os, hoc
est in personā Reuerēdissimi dñi Thomæ sc̄i Sixti Cardinalis,
tūc in Germania sedis Ap̄licæ legati trāfferet̄, ut qđ de ordie Præ-
dicatoꝝ & Thomistica factōis (id est) aduersariæ, uel primarius,
facile speraret̄, p̄tra me pro ip̄is diffiniturus aut ut uerisile est cer-
te, ut hui⁹ facie iudicis absterritus, recularē cōparere, & p̄tumaciā
incurrerem. Ego tñ ueritate dei fretus, ad Augustam multo labo-
re & magnis periculis ueniēs, humaniter quidem a p̄fato Re-
uerēdissimo &c. susceptus sum. Qui cum posthabita protestati-
one mea & obligatōe, qua uel publice uel priuatim me respōsu-
rum obtuli, corā Notario & testibus, deniq̄ p̄ntib⁹ quatuor insigni-

bus uiris Cæsareæ Maiestatis Senatorib⁹, simulq; subiicerem me
meaq; dicta factæ sedi Aplicæ, & iudicio q̄tuor illustriū uniuersita-
tū, Basiliē. Freyburge. Louaniē. tandē & studioꝝ parēti no-
bilissimæ Parrhisie. me simplr ad reuocationē urgeret, nec uel-
let oñdere mihi errores meos, & qb⁹ rōnib⁹, uel authoritatibus
error a me intelligi posset, nimio scilicet suæ factōis fratrib⁹ affe-
ctus, & iniquitatis faciē assumēs. tandē nisi reuocare, abiectis ꝑcib⁹
& uotis discēdi, & infoꝛatōis petitōib⁹, minas diras, ac crudelissi-
mas uigore cuiusdā Aplici Breuis intētauit, ac ne redire in faciē
suā, ꝑerauit. Quib⁹ grauamib⁹ læsus, tūc ab ei⁹ iniq̄ & uiolēta ꝑ-
sumptōe, & ꝑtēsa sibi cōmissiōe appellauit ad sc̄tissimū dñm nīm
Leonē decimū meli⁹ informādū, put in schedula hmōi appella-
tōis pleni⁹ ꝑtinef. Nūc uero etiā ista appellatōe (ut dixi) ꝑtēpta, cū
usq; hodie cupiā, nō nisi ut oñdant mihi errores mei, q̄cūq; tādē
id possit ꝑstare, de quo denuo legitē ꝑtestor, paratissimūq; sum
reuocare, si qd male dixisse fuero edoct⁹. Dein totā disputatiōne
meā subiecerim sūmo Pōtifici, ita ut nec ego ampli⁹ aliqd in ip-
sa facere habeā, q̄ expectare sniam, quā & usq; hodie expecto. Ni-
hilomin⁹ tū, ut audio, & idē Reuerēdissim⁹ dñs Thomas sc̄tī Six-
ti Cardialis, scribit ad illustrissimū Principē Fridericū &c. in Ro-
mana Curia ꝑcedi ꝑtra me, & autoritate eiusdē Sc̄tissimi dñi nīi
&c. Iudices ꝑtēfos cām ꝑseq in dānationē meā, nō attēdetes meā
fidelē & superabūdantē obediētā, q̄ tāta difficultate cōparui Au-
gustæ, nec curātes oblationē meā honestissimā, q̄ me ad rñsionē
publicā & priuatā obtuli. Deniq; ꝑtēnetes ouē Ch̄i petentē hūili-
ter doceri ueritatē, & reduci ab errore, sed simpliciter, nec audita
nec reddita rōne, mera aut tyrānide & plenitudine ꝑtātis urgere
ad reuocationē sentētīæ, quā ex ꝑsciētia uerissimā iudico, & ad ab-
negandā fidē Ch̄i, & uerā apertissimæ scripturæ intelligētā (q̄trū
mea capit ꝑsciētia) seducere uolētes. Cū ꝑtās Papæ nō ꝑtra nec su-
pra, sed ꝑ, & infra scripturæ & ueritatis maiestātē sit, nec ꝑtātem
Papa acceperit oues perdēdi, in lupōꝝ fauces ꝑiciēdi, & i errores
erroꝝq; mgros tradēdi. Sed ad ueritatē (sicut pastorē & Ep̄m uica-
riū Ch̄i decet) reuocādi. Ex qb⁹ me læsū, grauatiq; sentiēs, cū ta-
li uiolētia uideā futurū esse, ut nullus etiā ip̄m Ch̄m audeat ꝑfi-
teri, nec scripturas sacras in ecclesia sua ꝑpria ꝑfiteri, atq; ita me
quoq; a uera, sana, christianaq; fide & intelligētia, in uanas & mē-
daces hoīm opiniōes uiolēter ꝑtrudi, & in seductorias ꝑꝑfi Chri-

stiani fabulas urgeri. Icirco a p̄fato sc̄tissimo dño n̄ro Leone nõ
recte p̄sulto, supraq̄ dictis p̄c̄sis cõmissiõe & iudicib⁹, & eor⁹ cita-
tõe, ac p̄cessu, & oib⁹ inde sequitis, & sequuturis, & quolibet i⁹ o-
rũ, ac a q̄busuis excõicatõe, susp̄siõe, & interdicti sententiis, censu-
ris, p̄c̄nis, & multis, atq̄ aliis q̄buscũq̄ denũciatõib⁹ & declara-
tõibus (ut p̄rẽdũt) hæresis & apostosia per eos uel alterũ eor⁹ quõ
libet attẽtatis, factis, & molitis, attẽtãdis, faciẽdis & moliẽdis. Ipo-
rũq̄ nullitate (suis honore & reuerẽtia semper saluis) tanq̄ iniqs
& iustis, mere tirãnicis & uiolẽtis, necnõ a quolibet futuro graua-
mie qđ mihi ex eo uenire poterit, tã p̄ me q̄ p̄ oib⁹, & singlis mi-
hi adharẽtib⁹, & adharere uolẽtib⁹, ad futuꝛũ p̄ciliũ legitie, ac in
loco tuto, ad quẽ ego, uel p̄curator per me deputãdus libere adi-
re poterõ, uel poterit. Et ad illũ, uel ad illos, ad quẽ, seu quos de
iure, priuilegio, p̄suetudiẽ, uel alias mihi puocare & appellare li-
cet, puoco & appello i iis scriptis. Ap̄losq̄ p̄rio, scđo, tertio, instã-
ter, instatius, & instatissime mihi dari peto. Si qs sit, q̄ mihi dare
hos uoluerit & potuerit, & p̄serti a uobis dño Notario testiona-
les. Et p̄restor de p̄sequẽdo hæc meã appellationẽ per uiã nullita-
tis, abus⁹, iniqtatis uel iusticia, & alias put meli⁹ poterõ, optiõe
mihi reseruata, addẽdi, minuẽdi, mutãdi, corrigẽdi, & in melius
reformãdi, oĩq̄ alio iuris bñficio, mihi ac mihi adharẽtib⁹ & ad-
harere uolẽtib⁹ semper saluo. QVA qđẽ schedula corã me & te-
stib⁹ ifra scriptis, ut p̄mittit, iterposita, p̄testat⁹ fuit, & p̄testahãt
exp̄sse, se per se uel p̄curatorẽ nõ posse ad eũ accedere, a quo extitit
appellatũ. tũ p̄pter metũ pluriõꝛ, sibi, & uitã suã isidiãtiũ, ac ei⁹
a quo appellauit, tũ p̄pter uiaꝛ discrimia. Ideoq̄ petiit sibi a me
Notario publico cũ debita instãt, Ap̄los tales, q̄les sibi de iure de-
berent dari atq̄ p̄cedi. Cui quidẽ petẽti dedi Ap̄los tales, q̄les sibi
debent, uel saltẽ testimoniales p̄nti instrumẽto publico extũc ex-
arãdos. Super q̄b⁹ oib⁹ & singlis petiit a me Notario ifra scripto
unũ uel plura p̄fici atq̄ fieri publicũ, uel publica instrumẽtũ uel in-
strumẽta. Acta sũt hæc Vuitrebergã, Brandẽburgen. diocesis, Sub
ãno, idicõe, die, Mese, & p̄tificatũ, q̄b⁹ supra. Regnãte diuo Ma-
ximiliano, Romanoꝛ imperatore, hora tertiã, uel q̄s, i capella
corporis Ch̄ri, i Parrochialis ibidẽ cimiterio situata. P̄ntib⁹ ibi-
dẽ Christophoro Beehr sacris Ap̄lica & ip̄eriali auctoritate uice-
comite Cõstantien. Et Hieronymo Papis Curien. Diocesis Cle-
ric. testibus ad p̄missa uocatis, rogatisq̄ p̄stitet & requisitis.

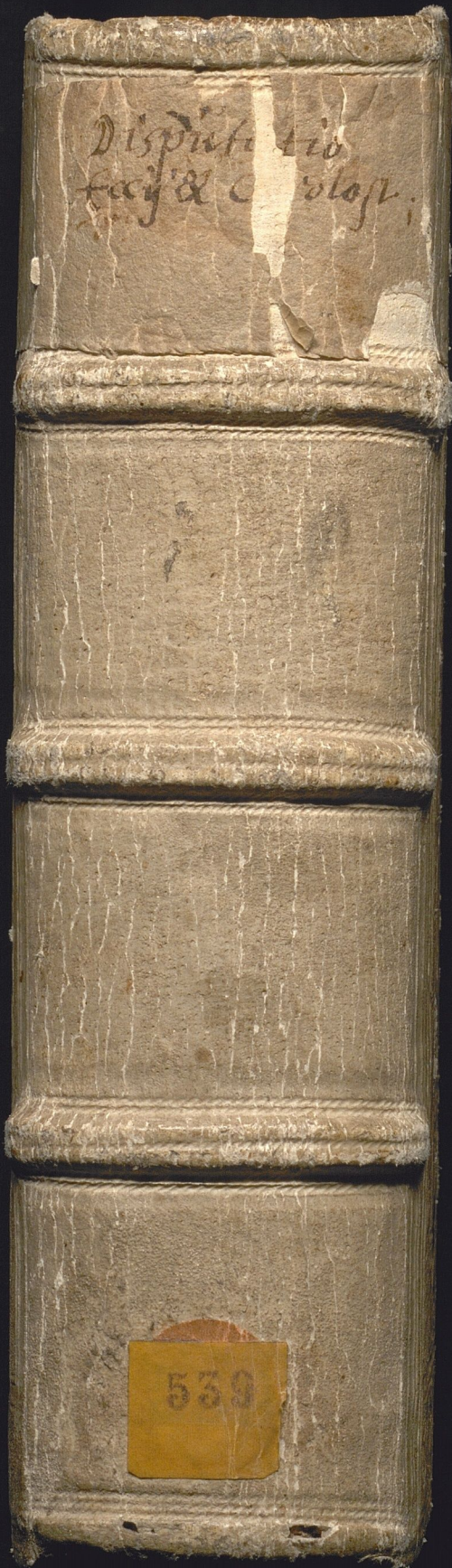
Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several columns and is significantly faded.

H

Disputatio
facij & Caroli

533

14.

Appellatio. f.

Martini Luther ad Concilium.

cepti de uirginis sen
d cū Rhomana. Cū
cifa res fuerit, scia cū
octorib⁹, quorū nō
tico relinqā creditu
, & de Reuchelio, q̄b
rifina, & Colonien⁹,
i, an Crisostom⁹, an
e sunt uiri iusti & mi
intellū me esse effinx
tiōis uiriū, & prouo
nymi ad Augustinū
graue. Iuuenta leuis
ois postremo, me p
actūq; aio meo inse
tiū ego nunq; extuli.
unt q̄plura alia que
ndignas, has res for
araq; ioco, plurima
d dicta tua q̄pluria
s sapias q̄ oportet,
, iugiter & perseue
r⁹ Christū loquen
cū fidiorem habi

